

РЕШЕНИЕ

№ 165

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 21 май 2012 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и пети април, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

**ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА**

при секретаря А.М.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Иванова к.н.а.х.д. №141 по описа на съда за 2012 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) – София, срещу решение №17 от 17.02.2012 г. на Районен съд – Радомир постановено по н.а.х.д. №566 по описа на съда за 2011 г. С атакувания съдебен акт е отменено наказателно постановление №10787-0003552 от 01.06.2011 г., издадено от Директор на ТД на НАП – София срещу „Евроквестгаз” ООД с ЕИК по БУЛСТАТ 113514045, със седалище и адрес на управление: гр. Радомир, ул. „Св. Св. Кирил и Методий” №14, представлявано от В.О.Д.***

С отмененото наказателно постановление, на основание чл. 185, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) във връзка с чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 500 (петстотин) лв. за нарушение на чл. 7, ал. 3 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. (Наредба №Н-18/13.12.2006 г.).

В касационната жалба се твърди, че решението на Районен съд – Радомир е неправилно и незаконосъобразно. Изложени са доводи срещу позицията на първоинстанционния съд за наличие на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на производството по налагане на административно наказание, като се твърди, че констатираните пороци не са така съществени, че да са ограничили правото на защита на наказаното лице в смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Изразено е несъгласие и във връзка с постановената от районния съд липса на индивидуализация на санкционната правна норма, приложена от административнонаказващия орган (АНО), както и позицията за липса на мотиви. Жалбоподателят твърди още, че районният съд неправилно е тълкувал §59, ал. 4 от ПЗР на Наредбата за изменение и допълнение на Наредба №Н-18/13.12.2006 г. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт, като остави в сила процесното наказателно постановление.

Ответникът по жалбата „Евроквестгаз” ООД, не се явява в съдебно заседание, не изпраща представител. Пред касационния съд от негово име са депозиран писмени бележки, в които се съдържа възражение срещу жалбата.

Окръжна прокуратура - Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е основателна, тъй като не са налице допуснати съществени процесуални нарушения в хода на производството пред административнонаказващия орган (АНО). Предлага решението на районния съд да бъде отменено, а наказателното постановление да бъде потвърдено.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК и от надлежна страна, за която решението е неблагоприятно, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция не са представени нови писмени доказателства за установяване на обстоятелства във връзка с посочените касационни основания.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

При извършената касационна проверка на атакувания съдебен акт, която има за цел отстраняване на евентуално допуснати от първата съдебна инстанция грешки при прилагане на закона, настоящият съдебен състав намира, че районният съд правилно е приел, че в хода на производството по налагане на административно наказание са били допуснати съществени процесуални нарушения, които са рефлектирали върху правото на защита на лицето, посочено за нарушител.

Районен съд – Радомир, след преценка на събраните пред него писмени и гласни доказателства е приел за безспорно установено от фактическа страна, че на 13.01.2012 г. , при извършване на проверка в търговски обект – бензино- и газстанция, находящ се в с. Долна Диканя, община Радомир, стопанисван от „Евроквестгаз” ООД, гр. Радомир, в обекта е монтирана и функционира електронна система с фискална памет (ЕСФП) за отчитане на оборотите от продажби на течни горива, но фискалното устройство няма изградена дистанционна връзка с НАП. На стопанисващия обекта е съставен акт за така установеното нарушение (АУАН), въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление (НП).

При така установеното от фактическа страна първоинстанционния съд е приел от правна такава, че в производството по налагане на административно наказание са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничили правото на защита на наказаното лице, на което основание атакуваното наказателно постановление е отменено само на процесуално основание, без спорът да бъде разглеждан в неговото същество. Мотивите на районния съд за това решение са, че АНО не спазил изискването на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН относно задължително вписване в АУАН и НП на нарушените законови разпоредби. Посочената в двата акта за нарушена законова разпоредба на чл. 7, ал. 3 от Наредбата е определена от районния съдия за бланкетна и препращаща по отношение индивидуализацията на субектите, задължени по смисъла на същата, като прецизиране не е извършено от АНО в НП, чрез посочване на връзка към конкретния текст на чл. 3, ал. 2 от Наредбата, така че да е налице пълна индивидуализация на субекта на нарушението, който е специален. Прието е още, че не е налице и коректно вписване и на приложимата санкционна правна норма, както и че без мотиви е наложено административно наказание в размер на минимума. При тези си изводи районният съд е отменил наказателното

постановление само на процесуално основание и е отказал да разгледа спора в неговото съществуване.

Настоящият касационен състав споделя крайният извод на районния съд относно наличие на съществени процесуални нарушения, допуснати от административнонаказващият орган в хода на производството по налагане на административно наказание при следните мотиви:

Административнонаказателното производство е строго формално и изброените в чл. 57, ал. 1 от ЗАНН реквизити са задължителна част от съдържанието на издавано наказателно постановление. Задължителна част от акта за установяване на нарушението са и посочените в чл. 42 на ЗАНН елементи, но докато липсата или несъответното вписване на някои от тях в АУАН може да бъде евентуално преодоляна по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, стига по безспорен начин да е установено нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, то наказателно постановление не може да бъде санирано по този ред. Видно от процесното НП, същото страда от пороци във връзка с неточно посочване на относимата санкционна норма, който пропуск не може да бъде отстранен от съда.

Касационния съд споделя позицията на първата съдебна инстанция по отношение на порока, констатиран във връзка с прецизирането на относимата санкционна правна норма. Текстът на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС има две изречения. Първото съдържа няколко административнонаказателни състава, в зависимост от изпълнителното деяние, като последното предложение се припокрива с фактическия състав на процесното нарушение – не изпълнява изискванията за дистанционна връзка с НАП. За всички тези нарушения законодателят е предвидил административно наказание – глоба или имуществена санкция в определени граници. Второто изречение на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС съдържа привилегирован състав при факт на нарушение по изр. 1, като предвижда в случаите когато нарушенията по изр. 1 не водят до неотразяване на приходи, административното наказание да се определя в границите по ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС, съобразно занижените там размери. Посочване в процесното НП на основание за налагане на санкция по реда на чл. 185, ал. 2 въобще, и във връзка с ал. 1 от ЗДДС, създава неяснота за кое от всички нарушения лицето бива административно наказано и защо му се определя наказание в този именно размер, както прави и посочената за относима санкционна правна норма несъответна на описаното в обстоятелствената част на НП нарушение. Не се споделя позицията на районния съд за неточност относно посочването на нарушената материалноправна норма. Текстът на чл. 7, ал. 3 от Наредбата наистина посочва като субекти на нарушението лицата по чл. 3 от Наредбата, но нормата на чл. 7 съдържа забрана за всички лица по чл. 3, да допускат работа с фискално устройство (ФУ) без изградена дистанционна връзка на ФУ с НАП, независимо от вида на ФУ, следователно и независимо от специалното качество на допустителя, щом последния е задължен субект по смисъла на чл. 1, ал. 2 от Наредбата, като лице извършващо продажби в търговски обект. В този смисъл обстоятелствената част на наказателното постановление е съответна на посочената за нарушена материалноправна норма.

Въпреки горният извод, предвид това, че понятието „законови разпоредби” по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН обхваща както нарушената материалноправна норма, така и административнонаказателната санкционна разпоредба – основание за налагане на определено по вид и размер наказание, последните трябва да се намират и в единство помежду си, както и да са съответни на установените факти и обстоятелства относно конкретно нарушение. Несъответното или неправилно и неясно за нарушителя посочване на нарушените законови разпоредби – в случая санкционна, засяга правото на защита на наказаното лице, което процесуално нарушение не се санира от това, че

деецът чрез своеобразно тълкуване е разбрал на какво законово основание му е определено административно наказание и е организиран защитата си.

Поради горните си изводи съдът намира решението на първата съдебна инстанция като краен извод за правилно, поради което не е налице основание за неговото касиране. И при извършената служебна проверка на атакувания съдебен акт на основание чл. 218, ал. 2 от АПК относно валидност, допустимост и съответствие с материалния закон пороци, които да съставляват основание за неговата отмяна или изменение също не бяха установени.

Предвид всичко гореизложено, настоящия съдебен състав намира, че касационната жалба е неоснователна и решението на Районен съд - Радомир, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК,
Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №17 от 17.02.2012 г. постановено по н.а.х.д. №566 от Районен съд – Радомир, с което отменено наказателно постановление №10787-0003552 от 01.06.2011 г., издадено от Директор на ТД на НАП – София.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2. /п/